

Heste er et vigtigt transportmiddel for de lokale indianere, der ofte har forskellig bopæl i sommer- og vinterhalvåret.

Denne isolerede del af Andesbjergene kan kun opleves med et trek. Du kan tage turen til fods, men det er hurtigere og mere i den lokale ånd at tage turen på hesteryg.
Tekst og foto: Karin Skovrød

På tværs af
Andesbjergene
til hest

I

Indianernes fodspor

Jeg kan mærke, at min hest, Moreno, glider ned ad bjerget. Det er umuligt for den at stå fast på det stejle, glatte underlag, der består af dybt, rødt mudder. Kløften, vi er i, er blot en meter bred og med næsten lodrette sider. Få meter fra os buldrer en flod ned ad bjergsiden, og foran mig og Moreno kæmper Sandra og hendes hest også med muddret. Moreno, min tapre hest, bliver ved med at skride og går til sidst i panik. I et kraftfuld spring forsøger Moreno at løsrive sig fra muddret, men det mislykkes, og vi får overbalance. Vi falder bagover. Jeg kaster min egen vægt og hestens hoved mod højre i faldet ned, så vi lander skævt – men trods alt på benene. Nu sættes alt ind for

at komme igennem det sidste djævelske mudder. Det værste er heldigvis overstået, og 100 meter længere fremme i den tætte bambuskov venter de øvrige seks ryttere og syv heste. Alle er o.k., og vi fortsætter ad den smalle sti. Vi, to veninder og jer, er i januar måned på et 12 dage langt hestetrek ind over Andesbjergene – fra Pucon i Chile til Pino Hachado i Argentina. Turen er cirka 300 kilometer lang – først ni dage i det grønne, frodige Chile og sidenhen tre dage i det golve Argentina med pampassen og de smukke oaser.

Stærke og modige heste

Uhm. Duften er fantastisk. Bålets flammer slikker op ad det store stykke oksekød, der er spændt op

på en rusten jernstang. I to dage har kødet ligget i min sadeltaske i 25 graders varme, men jeg er så sulten, at maven knurrer. Både ryttere og heste får samlet god appetit i løbet af dagen. Otte timer har vi redet i et krævende terræn, og flere steder er vi tvunget til at stige af hestene for at frigøre flere kræfter til at forcere de vanskelige passager. Det er stærke og modige – men også trætte og sultne – heste, der nu græsser ved vores lejr. Middagen er klar. Aldo vores "stifinder" skærer for med sin lommekniv – samme kniv, som tidligere på dagen blev brugt til at skære lidt negl af med. Aldo er et livstykke. Han sidder ved bålet og deler rundhåndet ud af brød og pasta, mens han storsmilende og

Heste og ryttere puster ud efter mange timers stigning.

HESTETREK FOR BEGYNDERE

Har du ikke erfaring med hestetrek, kunne netop Andesbjergene være et sted at begynde, hvis det er en aktivitet, du har lyst til at kaste dig over. I hvert fald arrangerer Campo Antico et specielt kursus på fire dage for begynder. Det er ment som en intro til trekking på hesteryg. Over de fire dage vil du blive introduceret til de basale færdigheder og viden, det kræver at drage ud på et hestetrek. Da selve kurset foregår på tur, hvor der er overnatning i hytter, er der lagt op til en praktisk læreform, så du også får en turoplevelse ud af det, selv om det er et kursus. Prisen er knap 1800 kroner for de fire dage, men det er også muligt at arrangere både kortere og længere kurser for både nybegyndere, let øvede og øvede hestetrekere.

Læs også faktaboksen på side 48.

Denne "bro" er i fin stand. Måske går vi over en ad gangen, for sikker på ikke at falde ig

Smukke heste, smuk natur og smukt vejr. Så kan vi vist ikke bede om mere.

på spansk fortæller om hestene. Træerne. Om vulkanerne. Mapuche-indianerne. Om tiden med Pinochet. Og tiden efter. Aldo taler ikke et ord engelsk, og vi taler ikke et ord spansk. Alligevel kommunikerer vi flittigt med fagter, grimasser og en masse grin. Heldigvis er der yderligere to spansktalende ryttere med. De oversætter til engelsk og tysk.

Maden smager fantastisk, og det gør den søde rødvin også. Jeg drikker af en halvflad metalkop. Halvflad, fordi den smukke, sorte pakhest styrkede tidligere på dagen på en bro. En del af køkkengrejet tog lidt skade. Og mælken mistede vi helt, så fra nu af er det mysli med vand.

Mæt og træt finder jeg en times tid senere bikinien frem fra en bristefærdig sadeltaske. Fem kilo har jeg i sadeltasken. Fem kilo er ikke meget. Fire T-shirts, fire par trusser, fire bh'er, fire par strømper, et par shorts, lidt toiletgrej, et håndklæde, et kamera, et videokamera og altså bikinien. Vi lister i mørket

forbi teltene og de græssende heste ned mod floden og mærker snart dampen fra den varme kilde. Et øjeblik efter lader jeg mig synke ned i det 40 grader varme vand. Det er fantastisk. Og med udsigten til den smukkeste stjernehimmel fås en bedre afslutning på dagen vist ikke.

Næste morgen tøver jeg med at kravle ud af den varme sovepose. Der er rimfrost i græsset. Natten her i bjergene har været kold. Men solen er på vej. Duften af nybagt fladbrød rammer min næse. Mapuche-familien, vi har slået lejr ved, har bagt til os. Hver nat slår vi lejr ved en familie, enten mapuche-indianere eller chilenerne, og det er enten eller, for i Chile gifter mapuche og chilenerne sig ikke. Der er ingen lov, der forbyder det, men de holder sig alligevel adskilt, fortæller Aldo. Det er ganske anderledes i Argentina, erfarer jeg et par dage senere.

Gamle vandrestier

På niendedagen efter 250 kilometer op og ned ad Andesbjergene er

Den gamle kedel fik et par ekstra buler, da pakhesten styrtede, men den laver stadig fin kaffe.

hestene trætte. Sadlerne og oppakningen har sat mærker på et par af hestene, men det er sidste dag for disse heste. Nye venter på os på den argentinske pampas. Vi rider afslappet af sted igennem den fantastiske, chilenske natur. Her kommer man kun til fods eller til hest, for her er ingen veje. Blot stier, der snor sig igennem de 1000 år gamle skove langs mapuche-indianernes vandrestier. Her er kvæg, geder og får blevet drevet i århundreder.

Hele tiden er der udsigt til de smukke, sneklædte bjergtinder og rygende vulkaner. Ofte følger stien et indtørret vandløb, og flere steder må vi krydse floden. Meter-tykkede træstammer er lagt på tværs som bro, men også disse stammer rådner med tiden, og bogle gange træder en hov igennem.

Sandwich på pampassen

Ved paskontrollen i en landsby tøjrer vi hestene og får stemplet passene. Aldo hilser hjerteligt på tolderne, og også her kommer det os til gavn, at Aldo er kendt, for vi er hurtigt i sadlerne igen.

Landskabet ændrer sig markant. Først er der sparsom vegetation, og snart bliver det sandet, mere tørt, og der bliver langt imellem noget grønt. Her er stegende hedt. Vi rider i grænselandet, og først efter et par timer krydser vi den argentinsk/chilenske grænse.

Ved middagstid er vi fremme ved mødestedet. Der - i midten af absolut ingenting - står vores nye stifinder, Hernan, og syv nye heste. Foran os - midt på denne tørre og stegende hede slette - har Hernan dækket op med lækre, hjemmelavede sandwiches og argentinsk rødvin. Fantastisk.

Vores oppakning skifter til nye sadeltasker. Vi tager afsked, og snart er Aldo og vores heste de

sidste syv dage blot små pletter i horisonten. Vi andre er på vej mod nye eventyr. Pampassen venter forude.

Pampassen er barsk

Vi starter en sej og stejl stigning, som må rides i zigzag for at hestene overhovedet formår at komme op. Men gevinsten er formidabel. Der er et fantastisk skue mod vest over de sneklædte Andesbjergene, som vi lige har redet 250 kilometer igennem. Mod øst ser vi ud over den store åbne og meget flade pampas, der er delt op i tre plateauer, som vi de næste dage skal krydse. En times tid senere er vi klar til at indtage pampassen.

Solen brænder, blæsten er heftig, og der er støv og sand alle vegne. Tænderne knaser, og øjnene knibes i. Underlaget, vi rider på, skifter hele tiden. Græstuer, sand, små sten, store sten. Vi rider det meste af dagen på pampassens nederste plateau. Indimellem kommer vi til

Solen brænder, blæsten er heftig, og der er støv og sand alle vegne.

små oaser, hvor mindre kilder har sine udspring. Her må græs, buske og træer må kappes om vandet.

Vi er nødt til at nå det andet plateau og komme i læ af noget skov, inden vi kan slå lejre for natten. For herude på de åbne vidder kan tellene ikke modstå vinden, der kan blæse med op til 100 kilometer i timen. Vi har redet i ni timer, og alligevel må vi nu sætte tempoet op. Hestene er heldigvis friske, og de galopperer sikkert og erfarent imellem de høje græstuer og sten.

Et par timer senere er vi fremme ved foden af det andet plateau. Her er fantastisk. En ung hyrde

sidder uden for sit hus, og som altid står en opsadlet hest i nærheden. Mange gange i løbet af dagen må færehyrdene af sted for at holde styr på flokken eller flokkene, der græsser i nærheden.

I kamp med puma

Vi slår lejre ved siden af hyrdens hus. Snart brænder et bål lystigt i et lille komfur under åben

himmel. Klokkeren er 20, da vi får eftermiddagste. Vi har været 11 timer i sadlen og nyder nu at sidde om bålet. Først et par timer senere spiser vi aftensmad i mørke. Det smager himmelsk, vi sludrer lidt, og Hernan fortæller om hestene. Den ene hoppe har et ar henover bagparten. Arret er blot et par måneder gammelt og resultatet af en kamp mod en puma. Pumaen havde udset sig hoppens føl. Hoppen slap med arret, føllet blev pumaens bytte.

Hestene er livsnødvendige for mapuche-indianerne, for hestene transporterer dem og deres ejendele

SYDAMERIKA

HVORDAN KOMMER JEG FREM?

Flybilletter til Temuco eller Pucón koster fra 7500 kroner retur. Herfra kan du leje en bil eller arrangere at blive hentet i lufthavnen af Campo Antilco eller andre turarrangører.

HVAD KOSTER DET?

Ridetrekket på 12 dage koster knap 9500 kroner per person, og det inkluderer heste, guide og fuld forplejning. Turen går gennem National Park Villarrica og National Park Huerquehue.

HVOR OVERNATTER JEG?

På dette trek overnattede vi oftest i tomandstelte, så husk god sovepose, der kan holde dig varm ned til frysepunktet. De fleste ridetrekke i Andesbjergene går dog fra hytte til hytte.

HVORNÅR SKAL JEG TAGE AF STED?

Den bedste tid til ridetrek over Andesbjergene er i sommermånederne, der her på den sydlige halvkugle er december, januar og februar.

HVEM KAN KLARE TUREN?

Turen over Andes kræver en del rideerfaring, da terrænet er meget udfordrende. Rideerfaring skal suppleres med en fysik, der kan klare 11 timers dagligt ridt. Træning op til turen er en fordel for bagen. Du kan også arrangere kortere treks i området. Blandt andet gennem Campo Antilco. Her finder du ture for både nybegyndere og øvede. Oplys blot din rideerfaring, så får du en hest, der passer til niveauet. Der er mulighed for alt fra halvdagsture til flere uger i sadlen. For begynderne: Du kan få et fire dage langt begynder-kursus i hestetrek for knap 1800 kroner. Se boksen på side 44.

HVOR BLIVER JEG KLOGERE?

Du kan læse mere om farmen Antilco og alle de ture, de udbyder på www.antilco.com, hvor du finder et bredt udvalg af hestetreks samt priser på de enkelte ture. Find dine rejsebøger på www.opdagverden.dk/bogshop.

Aldo sætter en tabt sko på en af hestene, der blev tilset hver dag inden afgang.

over store distancer. For eksempel kommer vi en eftermiddag forbi en hyrdefamilie i en skøn oase. To hopper og et føl står ved flodbredden og græsser. Hestene har gået i 10 dage - sandsynligvis med to ryttere på hver - fra familiens vinterbolig til denne meget beskedne sommerbolig. Flere hundrede geder og får er drevet over pampassen. Nu er de her i seks måneder, før turen går mod byen, hvor en stor del af bestanden skal slagtes og sælges. Familien - to voksne og to børn - hilser med et glædeligt "hola" og inviterer os til at drikke *matte* - en slags urtete serveret i en trækop. Jeg drikker og tænker, at min dagligt tilbagevendende mavepine vel kun kan blive bedre uanset, hvad der er i denne *matte*. De to børn på 8 og 12 år kigger nysgerrigt på os og smiler meget. Faderen er cirka 50. Moderen er meget yngre - hun kan være 15 eller 20, men ikke ældre. Hun er næppe mor til børnene. Vi spørger senere Hernan, som fortæller, at det på landet i Argentina er almin-

deligt, at far og datter, eller søster og bror finder sammen. Landskabet her på pampassen er ikke meget afvekslende - flad pampas, som skifter mellem sand, sten og græs. Indimellem har en kilde sit udspring og giver liv til træer, buske og dyr. Vi ser mange heste, køer, geder og får, men ingen mennesker. Efter 12 dages ridt nærmer vi os vejs ende. Vi skal krydse den officielle grænseovergang to timer før mål. En tolder tjekker vores sadeltasker. Det gør han ganske hurtigt og overfladisk. Heldigt for ham. For indholdet er ikke helt lugtfri, og det er vi vist heller ikke. Vi får lov at ride videre med udsigten til det første bad i syv dage, og snart ligger vi nyvaskede og mætte og snakker om denne fantastiske oplevelse. En oplevelse på naturens og hestenes præmisser tværs gennem Andesbjergene. 🐾

PARTNERLINKS

www.penguin.dk
www.cultureadventure.dk
www.intertravel.dk